

יום שלישי, כ"ו באלול התשפ"ו
8 בספטמבר 2026

נאומו המלא של מפקד חטיבת 'יואב' (406) היוצא, אלוף-משנה א'

מפקד פיקוד הדרום,

מפקד אוגדה 80,

ג', מפקד החטיבה הנכנס,

משפחתו של ג',

בני משפחתי היקרים,

אני מסיים את תפקידי היום בתחושת גאווה! ראשית, הצלחנו לעמוד במשימה – הגנה על תושבי הערבה והעיר אילת ושנית, ידינו מלאות עשייה, עשינו היסטוריה ובנינו עתיד! ביחד, הובלנו השתנות מבצעית, עברנו להגנה בחזית והחזרנו את צה"ל להיות בחזית האזרחים. ביחד עברנו משגרה לחירום ב'עם כלביא' וב'שאגת הארי' והצלחנו לפרוס את גדודי החטיבה תוך 12 שעות.

אין לי דרך לתאר את הרוח שהחדרנו בגדודי המילואים ובפלוגת התצפית. את אלו יתארו זקיפות קומתם והתייצבותם פעם אחר פעם באחוזי גיוס מן הנדירים בצבא. אימנו את הלוחמים עד הקצה, תרגיל גדודי ועוד אחד ועוד תרגיל חטיבתי עד שהרגישו שוב שאנחנו בלתי מנוצחים ושהם מוכנים ונכונים לכל משימה כגדודי חי"ר חזית. קצרה היריעה מלתאר את עשייתנו המשותפת. אבל אני כן יכול לתאר את תחושת ה"ביחד", את השותפות, את החץ הזה שכולנו נרתמנו אליו. ביחד סיכלנו פיגוע בנאות הכיכר, ביחד חיזקנו את מחלקות ההגנה ביישובים ושמנו את היישובים והקיבוצים במרכז העשייה החטיבתית. ההתיישבות הייתה לי לבית שני לא כביטוי, אין דלת שלא נפתחה ואירחה אותנו בכל סיור ובכל משימה. תודתי נתונה על כך. לא בכדי בחרנו משפחתי ואני להישאר פרק זמן נוסף בהתיישבות בערבה.

האלוף אברהם אדן, 'ברן', המפקד שהניף את דגל הדיו באום רשרש ותמונתו ההיסטורית מופיעה על התג שאנו עונדים, כתב בספרו עד דגל הדיו על כיבוש אילת במבצע 'עובדה' בשנת 1949: "נדמה היה לי ששחרור אילת מסמל את קצהו של נתיב ארוך ומפותל המעפיל במעלה, נתיב שבו הלכתי ביחד עם רבים מבני דורי. קצה הנתיב הוא סופם של דברים רבים: הוא קצה מפה, סביר גם שיהיה הקץ למלחמה. שחררנו את שטח המדינה היהודית מדן ועד אילת". כמפקד החטיבה גם אני כמו 'ברן' מסמן היום את קצה הנתיב באילת ומוסר את הפיקוד על החטיבה.

אורחים וחברים יקרים, מפקדים וחיילים, אנשי המילואים, שותפים לעשייה הביטחונית, את הבדידות המדברית הזאת תרגמנו לשיתופי פעולה, הפכנו אותה לכלי מבצעי: תוכניות מבצעות משותפות עם משטרת ישראל, קשר אישי הדוק עם השב"כ, תיאום ביטחוני - עם רשות המעברים, ארגון הכבאות וההצלה ומגן דוד אדום, פעולות משותפות עם ההתיישבות וראשי המועצה. הפעולות המשותפות שלנו במדבר הן מקור העוצמה שלנו. זכיתי להיות מוקף באנשים הטובים ביותר של עם ישראל!

אני רוצה לסיים בלומר תודה לפקודיי, אתם האנשים שהלכו איתי בקיץ ובחורף, בקור ובחום. עשיתם זאת באצילות גדולה ובנאמנות רבה אני רוצה לשתף אתכם שתפיסת ההגנה שלי ורוב הפעולות לחיזוק ההגנה במרחב מושתתות על חוויית השבעה באוקטובר. מלבד הלחימה האישית שלי באותו היום בקיבוץ 'סופה' ובישע. לקחתי על עצמי את משימת תחקירי המלחמה. במבט לאחור - זה אחד הדברים המשמעותיים והחשובים ביותר שעשיתי בשירותי הצבאי. תחקירתי 8 מוקדי לחימה ויישובים ולבסוף הצגתי שלושה תחקירים לקהילות - ניר יצחק, חולית וכרם שלום.

כל לקח שכתבתי יושם הלכה למעשה בהגנת העיר אילת והערבה. אני רוצה להזכיר לנו, המפקדים, שהמבחן שלנו איננו בשנים הקרובות כל עוד הזיכרון הכואב טרי. המבחן שלנו הוא עשור קדימה. אני מסיים תקופה של ארבע שנים בגזרה, שנתיים כסגן מפקד האוגדה ושנתיים כמפקד חטיבת הערבה השאירה את תביעות אצבעותיה בנשמה שלי. המדבר לימד אותי שיעור בצניעות.

מי שלא פועל במרחב לא מבין את גודל האתגרים איתם אנו מתמודדים, לא ניתן לעמוד במשימה ללא שותפים. ומעטות הן הפעולות אותן הייתי מצליח להוציא לפועל לבד. תחושת האחריות הבלעדית על המרחב, הידיעה שאין אף אחד במרחק של 4 שעות מכאן. ביחד למדנו! למדנו מהצלחות ומכישלונות. בכל אירוע מבצעי שמנו את השגיאות והתקלות שלנו על השולחן ללא שום היסוס. וכשהאמת הייתה שם אפשרנו לעצמנו ללמוד ולצמוח.

ג', ההיכרות ביננו היא קצרה. אבל זכיתי להכיר אדם צנוע, ממוקד עם חיוך על הפנים. אתה מוקף באנשים הטובים ביותר בעם ישראל הן בחטיבה והן בהתיישבות. אין לי ספק שתיקח את החטיבה למחוזות חדשים ותמשיך לחזק את ההגנה במרחב. עלה והצלח!

אחרונים להם אני רוצה להודות, לאשתי והילדים, הלכנו מסע בין שנים רבות ביחד. איפה לא היינו? לילדים שלנו – אני יודע שעמוד השדרה שלכם חזק, הערכים שלכם מדויקים. אמא ואני זכינו בכם! אשתי, אני מסתכל על הפירות המשותפים שלנו בגאווה גדולה. תם פרק אחד, מתחיל פרק חדש שאני מצפה לו בכיליון עיניים. אני אוהב אותך מאוד. תודה!

אנו עומדים בערב ראש השנה ואני רוצה לסיים במילות הפסוק שמסיים את תפילת יום הכיפורים: "לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב-טוב ויגך כי כבר רצה האלהים את-מעשיך".